

Gripes af sjöröfvare.

Bland Indiens skogar, de gröna tjäll,
 vår hjelte ströfvat nu hvarje kväll
 se'n han till Indiens öar kom;
 och i den tjusande helgedom
 han funnit har mången ljuffig stund;
 men nu han be'r: på de hvita sund
 med fyra männer få styra ut.
 På frågan sin fick han »ja» till slut.

Nu styr han utåt på silfvervåg
 med lifvadt sinne och modig håg;
 ty om tre timmar skall han om bord
 och då skall »Klara» gå emot Nord.
 Nu därför skjuter han fram med makt
 och med de fyra han ror i takt
 uppå en yta, der öar stå
 ur blanka böljor med lunder på.

Från skeppet lägga de mer och mer,
 snart »Klaras» master vår Frans ej ser;
 till slut han sade till sina män:
 »vi få väl vända snart om igen!»
 men männen sade: »var lugn en stund;
 vi vilja taga en liten rund —
 vi komma nog till vårt skepp igen;
 två timmar äro ej flydda än!»

Så sagdt, de rodde ännu en stund,
 de sköto rundt kring mång' gudalund!
 till slut, så vände de om igen
 emot sin »Klara» och sina män;
 men långt de hade ej kommit nu,
 förrän dem mötte piroger sju. —
 Sjöröfvare voro der om bord,
 och männen hörde de vildas ord —.

Strax Frans han ropte: »vi taga mod
 vi vilja kämpa med lif och blod,
 med åror slå vi med all vår makt,
 ty annars blifva vi dem till slagt,»
 Knappt var det sagdt för'n de anfall blef,
 Dess båt man vidt kring på hafvet dref.
 Men Frans och männen de slogo käckt.
 och mången röfvare blef der knäckt.

De vildar vunno till slut ändå
 ty ingen kunde dem emotstå —
 Nu togo röfvarne gladt sitt rof
 de stämde upp till sin Gud ett lof,
 och sedan foro de med de fem
 hem till sin ö och landsatte dem.
 Som slafvar fingo de vara se'n,
 de ingo suckande hvar och en.

